

בעזרת השי"ת

גליון ש"ק פר' עקב

שבת מברכים החודש:

אלול

המולד: ליל ש"ק 4²³ לפנות בוקר 81 חלקים

ר"ח: יהיה בע"ה ביום ש"ק ראה
ולמחרתו ביום א' הבעל"ט

שבתא טבא וכוט"ס

יו"ל ע"י מכון והוצאת ספרי

"נקודות הכסף"

שע"י מוסדות

דברי שלום

ע"ש רבינו הרש"ש זיע"א

בראשות הגה"צ יחזקאל בינג שליט"א

רחוב מהרש"ל 11 בני ברק.

טלפון: 03-6196739

דוא"ל: 5798972@gmail.com

אתר: dshalom.org

וְאָכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבֵרַכְתָּ אֶת יְדוֹד אֱלֹהֶיךָ עַל הָאָרֶץ הַטְּבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ:

הנה בזוה"ק ובכתבי הקודש של רבינו האר"י זיע"א פירשו את הפסוק על ענין קדושת האכילה שהיא אבן יסוד גדול בעבודת ה' דבר שאינו ידוע כלל אצל המון העם.

באשר כל א' מתפעל בדעתו כאשר יודע ורואה איזה צדיק שמסגף את עצמו בתעניות וסיגופים, הגם שזה לעצמו דבר גדול מאוד שהאדם מתענה ומסגף את עצמו, אולם עבודת ה' הקשה ביותר היא עבודת קדושת האכילה שהאדם יקדש את עצמו בשעת אכילתו.

וראשית מקורה הוא ממה דאיתא בפ' בכל דרכיך דעהו (משלי ג' ו') ופסק רבינו בשו"ע (או"ח סימן רל"א) שיזהר האדם שיהיו כל מעשיו לשם ה', אפי' מה שהתירה לו התורה הק' כאכילה ושתייה וכדו'.

אמנם בסה"ק החמירו מאוד בענין זה של האכילה שמאחר שהאדם אינו יכול לחיות בלי שיאכל וישתה א"כ מאכילתו של האדם נעשים דמו ונפשו, וא"כ בעת שאוכל ושותה נמצא הוא במלחמה גדולה אם להמשך אחר הקדושה, ולאכול ולשתות בכבישת תאוות ליבו והפיכתה לאכילה קדושה לשם שמים, היינו שיהיה לו כח לעבודת הבורא, ובעת אכילתו זוכר בכל עת שהשי"ת נמצא על השולחן ומביט בו ורואה את התנהגותו כדכתיב זה השולחן אשר לפני ה', (יחזקאל מ"א כ"ב), ואז נעשים דמו ונפשו צלולים וזכים ומתקדשים ומטהרים בעת אכילתו, ואז אחר אכילתו מקבל הוא כוחות של קדושה ורצונות זכים ומוח צלול וטוהר הלב לעבודת הבורא,

אולם בעת שחלילה נמשך אחר תאוות ליבו, ואוכל ושותה כפי שגופו החומרי מושכו מכל הבא ליד ומכל הערב לחיך בלי מחשבה ולב שיש איזה פעולה איזה תיקון באכילתו רק כפי אשר תאוותו מושכתו ולא חושב כלל וכלל כי שולחנו לפני ה' הוא, ואין השי"ת לנגד עיניו באשר באותה שעה נשכח השי"ת בלבו וע"ז כבר אמר הפסוק פן תאכל ושבעת וכו' ורם לבבך ושכחת את ה', כי הכל מתחיל ומתסיים באכילתו של האדם, אזי אחראכילה כזו נעשים דמו ונפשו עכורים, באשר נמשך הוא אחר הגשם והנאות הגוף ואז נעשה שליט אצלו כוחות הגוף המושכים אותו מטה מטה לגשמיות ותאוות הגוף והיפך ההתקשרות להשי"ת ולתורה הק'.

ועל זה הזהירו בסה"ק וכך עשו כל הצדיקים האמיתיים בכל הדורות (ראה מ"ש בשם הסה"ק דגל מחנה אפרים, ועיין עוד בסה"ק באר מים חיים פר' תולדות) שראשית עבודת ה' היא קדושת האכילה, שבעת שהאדם מקדש את עצמו באכילה נקל לו ביותר ונמשך הוא לעבודת ה' ביתר שאת ועוז ונשמר הוא מן היצה"ר וכוחותיו באשר אינו קשור עמהם כלל, כי דמו ונפשו צלולים המה ונתקדשו בעת אכיתו ושתיתו.

כמו שהיה המעשה אצל הרה"ק ר' הלל מקאלמייא זיע"א שהיה ידוע כאיש קדוש שכל גדולי דורו כיבדוהו והעריכוהו מאוד, והיה מסבב ומגיד מישרים לעורר לבב ישראל להליהבם לאביהם שבשמים, ופעם אחת כאשר הגיע אצל הרה"ק רבי אברהם יעקב מסדיגורא זצ"ל בנו של רבינו הרה"ק מרוזין זיע"א שאל אותו מדוע אינו אומר מוסר לחסידיו, והשיב לו שמלמדם כיצד לאכול בקדושה וטהרה ועל כן אין לו צורך להוכיחם כלל וכלל.

והנה הרואה יראה באשר עד היכן הדברים מגיעים, שאותו קדוש וצדיק לא היה צריך להוכיחם וללמדם כלל עבודת ה', באשר לימדם תחילה כיצד לקדש את עצמם באכילה ושתיה בקדושה וממילא נעשו עובדי ה' כדבעי.

כדאיתא בשער רוה"ק כאשר האדם מתקדש באכילתו ושתיתו ובברכות הנהנין בכוונה גדולה נעשה גופו זך ומוכן לקבל קדושה, עד כדי כך שיכול להשיג רוח הקודש, ועיקר השגת רוח הקודש תלוי בזה עיי"ש.

ועפ"י כל מה שביארנו לעיל יובן הענין, שהרי באדם ישנם ב' כוחות כח הנשמה וכח הגוף, וכל מטרת הגוף הוא להיות כלי שרת לקדש את עצמו ע"י תורה ותפילה וכבישת היצה"ר, וכל ענין רוח הקודש הוא שהאדם זוכה שגופו מזוכך היינו שהנשמה היא הפועלת ולא כח הגוף ותאוותיו, וממילא אינו חוטא ואז ממילא פועל אצלו כוח הנשמה, והשנמה היא טהורה חלק אלוך ממעל והיא מלמדת את האדם להימשך אחר עבודת הבורא כדאיתא בפ' נשמת אדם תלמדנו.

וע"כ בעת שאוכל ושותה בקדושה גופו לא מתגשם אלא ההיפך הוא מזדכך ואז נפתחים אצלו כוחות הנשמה הטהורה ונמשך ממילא לעבודת הבורא וכל ההשגות הקדושות בתורה ובתפילה ובכל הענינים.

וע"כ יש לו לאדם להשקיע מאמצים ורבים לאכול בקדושה וטהרה ולשם שמים, כמו שכל הספרים הקדושים מלתמידי הבעש"ט הק' עוסקים בזה במקומות רבים, ולהשים כוחו ונפשו ומגמתו בזה ביתר שאת ועוז, לברך בכוונה ובמתינות ובעת האכילה לחשוב שהוא עתה כבכל עת וזמן לפני ה', ולאכול במתינות ובישוב הדעת ובכוונה נכונה ובעת שרואה שגופו החומרי מושכו להנאת האכילה יפסיק מעט לקרר את עצמו מתאוה זו, ויחשוב וכי אני כסוס ופרד שנבראתי למלאות את גופי בהנאת האכילה, הלא אני חלק אלוך ממעל ונתנו לי מן שמיא ענין האכילה לקדש את עצמי בה שאוכל לעבודת את בוראי, באשר יש תיקון גדול באכילה ושתית האדם שיכל אז לקדש ולזכך את עצמי לעבודת בוראי, וכך יזכה לעלות במעלות רמות ונפלאות בכל עיניו, ואז יקויים בו מאמ' הכ' ואכלת ושבעת וברכת את ה'

אלוקיך שירגיש באכילתו ושתינתו את ה' אלוֹקיו, ועי"כ יזכה להגיע שהם יביאו אותו להתדבק ביתר שאת ועוז בה' אלוֹקיו.
ולזה יש להשיח שיח ולבקש מאת ה' תפילות רבות שיזכה לזה, כן יזכינו ה' אבי"ר.

ספ"ק דגל מחנה אפרים

והיה עקב תשמעון את וגו' ושמר ה' אלקיך לך וגו'.

כלל גדול לעבודת הבורא ברוך הוא העיקר הוא ההאמונה ועל זה היה מזהיר א"ז זללה"ה וזהו שורש לכל התורה והעבודה, וזהו שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים קי"ט, פ"ו) כל מצותיך אמונה שקר רדפוני עזרני כי עיקר המצוות היא האמונה להאמין בה' ומי שהוא מאמין בה' יכול להתפלל בכל יום כי אם הוא מאמין שה' הוא מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית הוא בכל יום בריה חדשה וכל העולמות הם ברואים חדשים וצריך להתפלל וליתן שבח והודיה למי שברא הכל וגם ברא אותו להתפלל על נפשו ונפש אשתו ובניו ועל פרנסתו וכל טוב ואם אינו מאמין באמונה שלימה שהקב"ה מחדש בכל יום מעשה בראשית התפלה והמצוות נעשין אצלו כדבר ישן ורגיל ונמאס אצלו לדבר דברים אחדים בכל יום ויום, וזהו שאמר א"ז זללה"ה על פסוק (תהלים ע"א, ט') אל תשליכני לעת זקנה פירוש שיזקין הדבר אצלו כי כמו הזקנה גורם חלישות בכל אברי האדם מחמת שתש כוחותיו ולחלוחו ומריצות הדמים המחיה את האדם כמו כן ברוחניות שדבר ישן וזקן אין לו בו תענוג וחיות גדול ולא דבר חדש, וזהו (פסיקתא זוטא ואתחנן ו', ו'), בכל יום יהיו בעיניך כחדשים כי (איכה ג', כ"ג) חדשים לבקרים רבה אמונתך פירוש כי על ידי שחדשים לבקרים היינו שאתה מחדש בכל יום מעשה בראשית ועל ידי זה רבה אמונתך נמצא עיקר כל התפלה והמצוה היא האמונה, וזהו (ברכות ל'): אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק אבל עקרב פוסק. פירוש כי נחש נקרא המחשבה זרה ופירוש אפילו מחשבה זרה מסבבת את האדם לא יפסיק מלהתפלל כי אם הוא מאמין באמונה שלימה שיש בורא הכל והוא מלך עולם בודאי המחשבה זרה באה לתיקונה כדי

להעלותה לשורשה כמשל מי שעומד לפני המלך ומדבר עמו בודאי אין דרך ארץ מעבדי המלך ומשרתיו לקרא אותו מלפניו ולהפסיקו בדברי שטות כי בודאי העושה זאת יתחייב ראשו למלך אלא מי שעושה זאת בודאי מסתמא היא מצות המלך או כדי שיבין שגם הקורא אותו ומפסיקו צריך גם כן למלך אך אינו יכול לגשת לפני המלך בלבוש שק בכך מבקש ממנו הואיל ועת היא לדבר לפני המלך שיזכור אותו להסיר שקו מעליו ולהלבישו בגדים טובים ונאים שיוכל לבא לפני המלך גם כן או סיבת הקורא אותו היא לבחינה אחרת שזהו רצון המלך שרוצה לנסותו כמשל בן המלך עם הזונה המבואר בזוה"ק (פרשת תרומה קס"ג). ודא ודא אחת היא כי אותו הקורא עושה גם כן מצות המלך וזהו הוא המאמין באמונה שלימה שיש מלך בעולם ומנהיגו ומבלעדו לא ירים איש את ידו ואת רגלו והכל צריכין לירא מפניו אבל מי שאינו מאמין זה באמונה שלימה בודאי הקורא מבדילו מן המלך ומפסיקו מלדבר עמו ודי למבין כי אי אפשר עוד להאריך כי לא יספיק כל היריעות להסביר דבר אחד רק לחכם יספיק הקיצור ונכון יבין דבר לאשורו, וזהו (ברכות ל'): אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק אבל עקרב פוסק כי עקרב מבואר בתיקונים מאי עקרב עקר ביתא דשכינתא ח"ו היינו שנפלו בחסרון אמונה וממילא בטלה ממנו היראה כנ"ל בודאי פוסק אבל נחש לא יפסיק כי אדרבה הוא מעלה משם השכינה כביכול אשר רגליה יורדות מות ועל ידי ההאמנה כנ"ל מעלה משם השכינה כביכול ברוך הוא וברוך שמו על ידי התפלה שמתעורר לבו בראותו עבד המלך אשר לבש לבוש שק חלילה ומכל שכן בני המלך ואינם יכולים לבא לפני מלכיהם ואביהם וזהו ידוע על ידי האור הבהיר אשר פתח אא"ז זללה"ה, וזה יש לפרש הרמז כאן בפסוק והיה עקב תשמעון ומלת תשמעון לשון אסיפה וקיבוץ כמו (שמואל - א ט"ו, ד') וישמע שאל את העם ותעלה עקב היינו העקביים יתקבצו ויתעלו שלא תהיה רגליה יורדות מות ח"ו ותהיה לך אמונה אז ושמר ה' אלקיך לך את הברית כי ברית נקרא תפלה שפירושו חיבור והתקשרות כל העולמות בחינת ברית ופירוש ושמר לשון שמרים כמו (ישעיה ז', ד') השמר והשקט עיין שם והיינו מדה כנגד מדה כמו שאתה מעלה כל הבחינות הרגלים מן הקליפות כנ"ל על ידי האמונה תזכה על ידי זה לתפלת אמת שהשי"ת יצילך מכל הקליפות הסובבים אותך בתפלה שאינם מניחים אותך להתפלל המה יפלו כמו השמרים הנופלים למטה ואתה תעלה למעלה ותעמוד ותתפלל לה' והוא יענה אותך והמשכיל יבין:

עוד ירמוז

על דרך ששמעתי שבכל המדות אפילו שאינם טובים יכול לעבוד בהם הקב"ה כמו (סוטה מ"ט): בעיקבתא דמשיחא חוצפא יסגא וזו מדה לא טובה ואיתא (סנהדרין ק"ה). חוצפא אפילו כלפי שמיא מהני כי כשמחזיק עצמו ללא כלום אומר בלבו שאין תפלתו עושה כלום ולזה הוא טוב מידת עזות ויחזיק עצמו שתפלתו עושה רושם ויחזק עצמו בכל כחו להתפלל ולעבוד ה', וזה יש לומר שמרמז הפסוק והיה עקב תשמעון לשון אסיפה כנ"ל והיינו שתאספו ותיחדו כל המדריות תחתונות שהם בחינת עקב וסוף, ושמר לך ה' את הברית ואת החסד כי ברית היינו מידת

יסוד והיא מדריגה תחתונה והולך עד המוח ומן המוח הוא חוזר וממשיך חסדים כידוע והיא מדה כנגד מדה כמו שהוא היה מעלה מדריגה תחתונה ומיחד אותה כנ"ל כמו כן ישמור לך ה' מידת היסוד שממשיך חסדים כנ"ל והמשכיל יבין:

ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם לא תחסר כל בה.

יש לומר בזה בדרך רמז כי ידוע כשיש לישראל בטחון ואמונה אזי כל הפרנסות והשפעות יורדות להם וכמו שכתוב (בראשית כ"ה, ה') ויתן אברהם את כל אשר לו ליצחק כי לאברהם היה לו מידת כל כמו שכתוב (בראשית כ"ד, א') וה' ברך את אברהם בכל ואיתא בזה"ק דא רזא דמהימנותא ואותו כל נתן ליצחק והיינו שמסר לו גם כן אותו רזא דמהימנותא שיהיה לו אמונה ובטחון בה' ובוזה כלול כל הברכות כי ממילא כל השפעות נמשכין מזה כנ"ל, ולבני הפלגשם כתיב חסר והיינו שהיו חסרים ממידת כל ולכך כתיב נתן להם מתנת גם כן חסר כי אף שנתן להם מכל מקום היו חסר, וזהו שמרמו ארץ אשר לא במסכנות לשון חכמה כמו (קהלת ט', ט"ו) איש מסכן חכם והיינו שלא בחכמה ועצה תאכל בה לחם פירוש שלא תצטרך לתחבולה וחכמה על הפרנסה רק בלא שום תחבולה וחכמה תאכל בה לחם, ולא תחסר היינו שלא יהיה לך שום דבר חסר והטעם כל בה היינו שיהיה לך מידת כל ומשם נשפיעין כל ההשפעות והמשכיל יבין:

ומלתם את ערלת לבבכם וערפכם לא תקשו עוד.

היא תמיהה גדולה מה ענין לב לעורף, ויש לפרש בזה על פי ששמעתי מאא"ז זללה"ה על מדינה אחת ששאלו במכתב להרמב"ם ז"ל על תחיית המתים לומר להם מן התורה ומה שדרשו חז"ל בגמרא מן הפסוקים אמרו שיש לדורשם באופן אחר ולא רצה להשיבם הוא בעצמו דבר אך אמר לתלמידו ר' שמואל אבן תבון שהוא ישיבם, וזה תוכן דבריו בקיצור נמרץ על פי חכמת הטבע כי מכל מיני מאכל ומשקה נעשה דם ומהדם יורד אל הכבד ומהכבד עולה הברירות אל הלב ומהלב יורד המובחר והדק אל המוח ושם שורה השכל וחיות של האדם ומי ששומר עצמו ממאכלות המותרות והאסור והטמא נעשו דמיו צלולין וטהורין ויש לו לב טהור והמוח והחיות שלו נעשה חיות טהורות להשיג אמיתית החיות שהוא אלהות של כל העולמות המחיה את כולם ומי ששומר עצמו יותר ומקדש את אכילתו על פי דרכי ה' ותורתו נעשה מזה בנין אב והוא השכל לכל רמ"ח אבריו ומתקדשים ומתטהרים וכן להיפוך ח"ו נעשה בנין אב שכל עכור ומעופש בדיעות זרות וחיות שלו נעשה בחינת מת והיא אבי אבות הטומאה לכולם ורמ"ח אבריו נטמאים וטמא טמא יקרא לכל דבר ונעלם ממנו אמיתת החיות שהוא אלקות של כל העולמות ונטמא ונופל לדעות זרות ואלהים אחרים הם אלמים אלילים מתים וזבחי מתים יקראו להם לכן התנאים והאמוראים ובעלי המדות וחכמי המשנה הם שמרו נפשם שלא יתגאלו בפת בג המלך הזקן וביין משתיו ולכן האירו אור שכלם והיה שורה עליהם רוח הקודש לפרש כל מאמר סתום בדת התורה הקדושה כי שרתה עליהם

כח אלוה אשר הוא ואורייתא כולא חד ואור נשמתם גם כן הוא חוט המשולש אשר לא ינתק לעולם ולעולמי עולמים אבל אנשים הללו בודאי טמאים ונטמאו דמם ומשם לבם ומוח שלהם נטמטם במאכלות האסורות והטמאים ולכך החיות שלהם נוטה למינות ואפיקורסות ולא יוכלו לקבל מתיקות נופת צוף דברי מאמרינו הבנויים על פי שכל אלקי עולם ומלך עליון והואיל והעיזו פניהם ויצאו לחוץ פתאום יבא עליהם הכורת וכרות יכרתו אותם וכל אשר להם וכך עלתה להם כי לא היו ימים מועטים עד אשר בא עליהם מלך גדול והרג אותם וביזו כל אשר להם עד כאן תוכן דבריו. ועתה אתחיל לפרש הפסוק כי מהכבד עולה המובחר אל הלב ומשם יותר הברור והמזוקק אל המוח וכלל זה ידוע כי השכל האמת נקרא פנים והתנגדות לזה נקרא עורף והוא שרמזו בש"ס (חולין י"ט:): עורף למול היינו נגד פנים שהוא התנגדות אל הפנים ומהיכן יצא זה התנגדות בודאי מחמת שלא שמרו את לבבם כי כשהלב הוא טהור אזי המוח גם כן טהור כי משם עולה הברור אל המוח ובודאי נכנע עורף אל הפנים וזהו ומלתם את ערלת לבבכם וערפכם לא תקשו עוד והמשכיל יבין:

אחר כותבי זה מצאתי בכתבי קודש של מוה"ר יעקב יוסף הכהן נר"ו, וזה לשונו והענין ששמעתי ממורי בשם שו"ת כתבי הרמב"ם ז"ל ששאלו איך מרומזת תחיית המתים בתורה ואי מכח הוכחת רז"ל הלא יש להוכיח וכו', והשיב הרמב"ם אני אבאר לכם סיבת הווייתכם מאין נמשך לכם ספק זה כי אותם שהם בני אברהם יצחק ויעקב וכו' והנה יש שמים וארץ ושבעה כוכבי לכת ובדמותן יש בני אדם וכו' ויש לשאול מאי טעמא לא רצתה הארץ להיות בחינת שמים וצריך לומר שלא ניתן זה הדעת להארץ להתאווה להיות בחינת שמים וזה שכתוב (בראשית ב', א') וכל צבאם (ראש השנה י"א.) לצביונם נבראו לדעתם נבראו וכן לענין בני אדם שיש צורך לעולם להיות ג' כתות ניתן לזה דעת שיתאווה להיות בחינת שמים וזה לבחינת הארץ וכו' וכי תימא אם כן תיקשה בחירה וידיעה וכו' ויצירת אדם ומאכלו האוכל נתברר במעיו על ידי המרה הזורקת טיפה נברר הגס לצואה בחינת ב' למי רגלים ג' לזיעה ד' ציפרנים ושער ה' נבלע בכבד וטחול וכו' ומשם נברר הטוב והצלול ונכנס ללב ומוח ומזה נעשה השכל ומדבריכם שאתם כופרים בדברי חז"ל לא נזהרתם ממאכלי איסור אם כן נעשה השכל שלכם מדברים טמאים וטריפות והשכל נמשך להכריע אל הטומאות והטריפות שנעשה השכל ממנו אם כן איך תוכלו להכריע בשכל שלכם וכו' ואתם משורש סדום ועמורה והסוף שלכם וכו' ודברי פי חכם חן ואחרי זה נכתב וכן ביאר מורי כי דם האדם נמשך משם אהי"ה וכו' וכשיש עכירות בדם אזי הוא בבחינת אחוריים גימטריא תשכח וכאשר היא בפרטות אדם אחד כן הוא בכללות הגלות הנמשך משכחה רחמנא ליצלן וההיפוך הגאולה וכו' ודברי פי חכם חן עד כאן, ולפי דרכינו הנ"ל על פסוק שאנו עסוקין בו ומלתם את ערלת לבבכם וערפכם כי משם השכחה ועל דרך הנ"ל בשם אא"ז זללה"ה לא תקשו עוד והמשכיל יבין:

ספה"ק נועם אלימלך

והיה אם שמוע תשמעו אל מצותי כו' ונתתי מטר ארצכם כו'

נראה לפרש דהנה צריך האדם לעסוק בתורה לשמה בכוונה שלימה וכן כל דבור ודבור שיוצא מפיו צריך לכוון בו מאד שלא יהא דבר בטל ולקשר את הדבור בעולמות העליונים ויש לומר שזה הוא כוונת חז"ל שדרשו ולא יהיה בך עקר שלא יהא תפילתך עקורה ורש"י ז"ל פירוש עקר שאינו מוליד והכל אחד דתפילה הוא לשון קשר ואמר הכתוב ולא יהיה בך עקר ופירושו שלא יהא תפילתך דהיינו הדבור שאתה מוציא מפין שצריך אתה לקשרו בעולמות העליונים שלא יהיה קישורך עקורה ר"ל שלא תפעול חם ושלום בדבורך וזהו שפירש"י ז"ל שאינו מוליד שדבורו אינו מוליד איזה ולדות דהיינו הטבה רק שצריך שתקדש עצמך בלימודך ודיבורך שלא יצא דבר בטל מפין והסתכל בדבורך מאד לאיזה תועלת יהיה דבורך ואז תפעול כל אשר תרצה # וזהו כוונת התנא אל תהי מפליג לכל דבר כי אין לך דבר שאין לו מקום פירוש כנ"ל שלא תוציא דבורך לבטלה ויהיה מופלג ומופרש ח"ו מעולם העליון וזהו אל תהי מפליג לכל דבר רוצה לומר לכל דבור רק תכוון מאוד לקשרו בעולם העליון שאין לך דבר שאין לו מקום דהעולמות העליונים נקראים מקום וכל דבור ודבור היוצא מפי אדם בקדושה יש לו עולם מיוחד לאותו דבור בעולם השייך לו לפעול פעולתו. וזהו והיה אם שמוע ודרשו חז"ל השמע לאזניך מה שאתה מוציא מפין דהיינו שתכוין בדבורך מאוד היוצא מפין שיהיה בכוונה שישמעו האזנים הדבור הזה ולא כאדם המדבר שהורגל לשונו לדבר ואזניו אטומים לשמוע מה שמוציא מפיו שהוא מחשב בדברים אחרים ונמצאו דבריו בטלים שאין פועלים כלל # ורש"י ז"ל פירוש אם שמוע בישן תשמע בחדש ונוכל לומר שרש"י ז"ל גם כן מרמז לדברינו הנ"ל דישן היינו התורה הנתונה לנו במדבר על הר סיני כאשר תשמע בה דהיינו שתלמוד לשמה במחשבה טהורה. תשמע בחדש רוצה לומר על ידי זה תשמע דבר חדש ומה הוא הדבר החדש אמר הכתוב ונתתי מטר ארצכם כו' # ואספת דגנך לכאורה למה שינה הכתוב באמרו ארצכם לשון רבים # ואספת דגנך לשון יחיד יש לומר מחמת שהצדיק הזה הרוצה להמשיך השפעות לעולם צריך להסתיר את דבורו באיזה תורה בפני המקטרג וצדיק כזה הלוואי המצא ימצא אחד בעיר לכן אמר בלשון יחיד ואספת כו' שהוא מלשון ואספתו אל תוך ביתך דהיינו שהצדיק יסתיר את דבורו הצריך לו לפעול לבל יבחון המקטרג ועל ידי זה יפעול השפעות טובות לכל ישראל וזהו ונתתי מטר ארצכם לכל על ידי צדיק המיוחד והכתוב מלמדו ואספת דגנך רוצה לומר כנ"ל וק"ל והבן:

